

tægtsskat. Det er forklarligt, at man her i ringere Grad har benyttet sig af en Indtægtsskat; thi det er ikke nogen Hovedskat her, det er kun en Suppleringskat, og den væsentlige Del af Kommunens Indtægter i Kjøbenhavn hviler paa de faste Ejendomme. Det er meget rigtigt, men det er dog ikke saa ganske ubetydeligt, hvad Indkomstskatten her i Kjøbenhavn andrager. Det er 3 Millioner Kr., medens de faste Ejendomsskatter ere henved 4 Millioner. Det er altsaa 3 Millioner Kr., som paalignes i Kjøbenhavn efter ganske andre Grundsatninger end dem, man anser for rigtige og forsvarlige uden for Kjøbenhavn. Og hvad der særlig gør, at jeg paa de andre Købstadkommuners Vegne anker derover, er dette, at Kjøbenhavn bliver, hvad man ovre hos os kalder for et „Skattely“, saa at enhver, som paa nogen Maade kan rykke sig løs fra de høje Skatteprocenter i andre Kommuner, ryster Støvet af sine Fødder og begiver sig til Kjøbenhavn, hvor han ved, han kan indrette sig med Hensyn til Huslejlighed, som han vil, men hvor han ogsaa ved, at han ikke kan komme over 3 pCt. af sine Indtægter; han være saa formuende, han være vil, medens vi andre Steder komme til at skatte ganske anderledes. Det er efter min Mening en Uret og en Fare for hele Landet. Jeg under Kjøbenhavn det overordentlig godt; jeg finder, det er en smuk By, en vel administreret By, en By, som har meget for Øje og Tanke, men det maa ikke blive et Sted, som drager til sig alt, hvad der paa nogen Maade kunde støtte og oparbejde Virksomhed i de andre Kommuner. Men det sker gennem den store Forskel, som stadig opretholdes mellem Kjøbenhavns Beskatning og de øvrige Købstæders, ja for Resten ogsaa det øvrige Lands, Beskatning.

De Bestemmelser, der findes her i Lovforslagets § 8 om, hvad Skattevedtægterne skulle indeholde, finder jeg meget fortræffelige og gode, og jeg sætter særlig Pris paa, at Lovforslaget dog for saa vidt er konsekvent, som det forlanger et ensartet Indhold over hele Landet med Undtagelse af Kjøbenhavn, medens man fra Folketingets Side vil have forskellige Skattevedtægter henholdsvis i Amterne og Byerne og stiller Indholdet fakultativt til de enkelte Kommunalbestyrelser, medens der her er sagt: disse Forhøjelser og Nedsættelser kunne foretages. Jeg finder altsaa, at Forslaget ikke er noget Ideal, men at det — som man har udtrykt sig i det andet Ting — nærmer sig Idealet, hvis man tager Kjø-

benhavn med. Men saa er rigtignok ogsaa meget af Duften bortt fra Formue- og Lejlighedsskatten. Thi endskønt der ganske vist ogsaa efter Regeringens Forslag bliver en lille Plads for det fri Skøn, saa er det væsentlig bundet saaledes, at den og den Slags Indtægter skal have den Forhøjelse, og den og den Slags Indtægter den Nedsættelse. Men man maa i det hele taget i denne Verden være relativ fornøjet, ikke forlange at opnaa det ideale Resultat, og i denne Henseende tiltaler Regeringens Forslag mig dog i hvert Fald mere end den Brogethed, som Reglerne for Skatte- ligningen i Kommunerne ville faa efter Folketingets tilsvarende Forslag. Efter Regeringens Forslag vil den samme Indtægt uden for Kjøbenhavn kunne beskattes med 4 Gange saa meget som en tilsvarende Indtægt, idet der er en stigende Skala fra 1 til 4, medens den efter Folketingets Forslag kan beskattes med 1—6 $\frac{1}{3}$, idet der derefter er en stigende Skala af de kommunale Skatter fra 1 til 6 $\frac{1}{3}$. Det er en temmelig besk Ting at skulle tage imod, al den Stund alle vide, at Folketinget samtidig foreslaar, at man aldrig i Kjøbenhavn kan komme op over 2 pCt., idet alle her komme til at betale lige meget. Naar dette vigtige Spørgsmaal kommer i Udvalg sammen med Folketingets Forslag, vil det forhaabentlig blive Genstand for en velvillig Behandling fra begge Sider; saa man kan komme til en Overenskomst.

Regeringsforslagets § 10 om Næringsafgift til Kommunerne omhandler jo en Materie, hvormed der har været saa mange Forslag fremme — jeg havde nær sagt — som der er Sand paa Havets Bund. I en Række af Aar er der gjort det ene Forsøg efter det andet, men uden Resultat, paa at løse dette Spørgsmaal og fjerne Ubilligheden ved, at man efter vor nuværende Lovgivning kan sidde i en Kommune og drive Næring i alle Landets øvrige Kommuner uden at betale en eneste Øre til deres Udgifter. Det hænger jo sammen med den Bestemmelse, som findes i vor nugældende Næringslov § 100, som ophæver Danske Lov 3—3—1, der siger: „Ingen kan drive Næring i en Kommune, hvor han ikke holder Dug og Disk“. Det er senere blevet forstaaet saaledes, at ingen kan drive Næring i nogen Kommune uden at betale Næringskat i denne. Men i den lykkelige Lovgivningsperiode, da Teorierne havde frit Spillerum, jeg mener altsaa i den første Tid efter vor fri Forfatnings Vedtagelse, vedtog man, at der i Byerne ikke mere maatte opkræves nogen Nærings-